

Ukázky:

Zpívající náušnice:

Olda došel domů, bydlel už zase s rodiči.

"Nemohl bys pohlídat Boženku?" požádala ho maminka. "Máme návštěvu! Jsou u nás Hadrbolcovi kvůli vaší nehodě."

"A sakra!" uklouzlo Oldovi. "Dobře, Božka nespí?"

"Nespí, ale je nakrmená, přebalená, jen chce někoho vidět," sdělovala mu klíčové okolnosti. "Zazpívej jí, má to ráda."

Olda se shovívavě usmál. I malé dítě touží po pozornosti, ale jestli chce něco vidět, pak mu nejspíš postačí jakýkoliv pohyb, než by toužilo po nějaké konkrétní osobě. A už vůbec nemůže tak malé mimino milovat hudbu.

Maminka odešla a Olda s Boženkou osaměl.

"Tak co, ty malá ďáblice?" oslovil mimino v postýlce. "Kuk na brášku! Jak se máme? Napapaná, přebalená, spokojená, co? To je ale život! Ukaž mi hlavičku, podívám se na tebe!"

Mimino se zavrtělo a roztáhlo pusinku. Při troše nadsázky se to dalo popsat jako úsměv, i když to asi nebyl vědomý úsměv.

"No vidíš!" řekl Olda. "Smát se už umíš, to je dobře."

Trochu si její hlavičku zprůhlednil, aby viděl její mozeček. Prohlížel si jej, jako by plánoval operaci. Vlastně ji už plánoval. Musím se s našimi domluvit, umiňoval si. Čím dřív bude mít Boženka paměť, tím lépe pro ni. Přitom jí přidá i tacuky, orgán zajišťující regeneraci, důležitý při zranění i pro klonování. Ty dvě věci je výhodné dělat společně na jedno otevření hlavičky. Zbytek dostane, až zvládne koordinaci pohybů. Ještě že ho chobotnice varovaly k opatrnosti u dětí! Paměť jim nedávat naplněnou, jinak dítě nezíská osobnost. Teprve starším jedincům smí implantovat paměť i s vědomostmi. Naštěstí to doženou paměťovými pihami, i když od chobotnic nejsou tak výhodné jako andělské. Andělské pihy vyrůstaly na kůži a daly se odloupnout, pihy od chobotnic se odtrhávají a i když ranka po nich rychle zmizí, chvíli krvácí.

Božce se jeho zájem nelíbil. Začala natahovat a z pusinky se jí dělal čtvereček, jen brečet. Olda jí raději podle maminiho návodu začal zpívat. Andělský zpěv je směs telepatie a hlasu, i u dospělých vzbuzuje blaženost, což teprve u dětí! Mimino hned roztáhlo pusu a začalo se usmívat. To se přece neusmívá, na to je brzy, říkal si Olda, ale vypadá to skoro tak.

"Co mi povíš, mrně malé?" zpíval sestřičce co ho právě napadlo. "Budeme si zpívat, zpívat, zpívat, ať se hory zelenají..."

Nerýmovalo se to, ale dítěti se to líbilo. Bodejť! Ogdurové dětem zpívají od rána do večera, aby jim zlepšili citění krásy. I tomu mrněti to uvízne v hlavičce, i když tomu nerozumí!

Na okamžik se odmlčel. Jakou píseň teď? Miminu je to jedno, ale zpívat jednu píseň hodinu, vypadal by jako debil.

Náhle se zarazil, až ho zamrazilo. Z postýlky se ozval zpěv.

"Budeme si zpívat, zpívat, zpívat, ať se hory zelenají..."

Byl to slaboučký zvuk bez telepatické složky, jenže slova i hlas byly jeho. Ale ozývalo se to od mimina, i když ani nepíplo, dokonce ani neotevřelo pusinku. Zvonivá melodie se ozývala dál. Nemá Boženka pod peřinkou zapnutý walkman nebo diktafon? Ale ne, kde by se tu vzal, to je přece absurdní.

Píseň se ozývala dál, znovu od začátku.

"Co mi povíš, mrně malé, budeme si zpívat..."

Mrně se usmívalo, ale Oldovi vstávaly vlasy na hlavě. Zpěv to není, malá neotvírá pusinku. Ani telepatie. Proboha, co ještě?

"Vítku!" začal naléhavě směrovaně volat kamaráda.

"Ještě to nemám," ozval se mrzutě Vítek. "Vy si myslíte, že mám letadla v zásobě, jen pro ně sáhnout? Musím je upravit, aby by se vám v nich nesesdělo jako na struhadle!"

"Vítku, můžeš to přerušit? Přijď teď hned k nám, mám tady záhadu! Děsnou!" naléhal Olda na kamaráda. "Jestli to zmizí, už to neuslyšíš! Myslím to naprosto vážně! Dělej, přileť k nám, stojí to za to! Je to větší záhada než telecí sochy!"

"Nemůže to počkat?" namítl Vítek. "Ale - větší záhada než telecí sochy? Když to říkáš ty...! Už letím!"

Vítek to nemyslel obrazně, ale doslova, protože za okamžik vletěl do místnosti rovnou otevřeným oknem.

"Pojď si to poslechnout, ale tiše!" zval ho opatrně Olda.

"Skákal pes přes oves, přes zelenou louku..." ozývalo se potichoučku z dětské postýlky.

"To není diktafon!" vyloučil to Olda. "Nic technického tady široko daleko není. Ani telepatie to není, tu bych poznal. Něco tu zpívá mým hlasem, ale co? Božka to přece neumí!"

Vítek se sklonil nad dítětem, ale zpěv v té chvíli umkl.

"Vylekal jsi ji!" vyčetl mu Olda. "Stáhni se stranou!"

Když Vítek poslechl, začal Olda předzpěvovat Halí belí, koně v zelí. Skončil a dal si prst na pusku, aby byl Vítek zticha.

"Halí, belí, koně, v zelí..." ozývalo se z postýlky.

"Týýý brďo!" řekl Vítek. "To je záhada! Boženka snad ještě nezpívá, navíc tvým hlasem, diktafon to není, co to je?"

"Dyť říkám, záhada!" opakoval vítězně Olda.

V té chvíli se ale na dítěti objevily dvě červené svítící nitky. Vítek zřejmě požádal roboty o zaměření zdroje zvuku. Ustálily se na dolním okraji dětského ouška a procházely středem náušnice. Vítek tam sáhl opatrně rukou a dotkl se lehce náušničky.

"Dělá to náušnice!" sdělil šeptem Oldovi. "Vibruje a tak vytváří zvuk. Odkud ji máte? Můžeš jí jednu odepnout?"

"Táta je koupil na Zemi. Naprosto běžná náušnice!" tvrdil zaraženě Olda. Hbitě náušnici rozepnul a vyvlékl sestře z ouška. Božence se to nelíbilo, musel jí začít zpívat, aby se nerozbrečela.

"Podívej se na ni, ať to víme!" zpíval andělským zpěvem něco jako operní árii. "Ať to víme, ať to víme nabetóóón!"

Vítek držel náušnici pozorně v ruce.

"Podívej se na ni, ať to víme..." zpívalo to - trochu slaběji, ale pořád z postýlky.

"Tak tedy, náušnice to není!" řekl s určitostí Vítek.

"Vždyť říkám, že jsou naprosto běžné!" tvrdil Olda.

"Náušnice jsou běžné, ale zpívají a to běžné není!" dodal Vítek. "Zpívá ale jen u Bóži. V mé ruce je naprosto tichá. Navíc je nějak... divně zahřátá. Hele, vrať jí tu náušnici a zazpívej ještě něco, zkusím to jinak. Můžeš něco, co ještě neslyšela?"

"Copak já vím, co ještě neslyšela?" namítal Olda. "Máma jí zpívá taky, vím já co?"

"Tak zkus něco hodně nezvyklého!" naléhal na něho Vítek.

Olda tedy zkusil operní árii. Miminu se líbila a když Olda skončil, začalo si ji tím svým podivným způsobem opakovat.

"Měsíčku na nebi hlubokém, světlo tvé daleko vidí..."

Červené křížky se ustálily pod ouškama za čelistní kostí.

"To je ono!" šeptl Vítek Oldovi směrovaně telepaticky. "To dítě tam má zdroj elektromagnetického pole. Tvoje ségra má pod každým uchem elektromagnet. Kdybys u ní vysypal špendlíky, byla by celá olepená. Náušnice tvoří závit jako kotva nakrátko u elektromotoru, nebo cívka u reproduktoru. Proto hřeje, dělají to vířivé elektrické proudy, chápeš? Kdybys k té náušnici přilepil papírovou membránu, hrála by jako hifi věž."

"Vole, nekecej!" zarazil ho Olda. "Božka není robot!"

"Není robot," souhlasil Vítek. "Ale můžeš se tam podívat? Já tu vaši průhlednost neumím, ale zajímalo by mě, co tam má."

"Co by tam měla?" mračil se Olda. "Ucho! Hele, počkej, ona asi bude spát!"

Božka otočila hlavičku stranou a usínala. Olda chvíli čekal, ale když mimino začalo pravidelně oddechovat, dal se přemluvit. Jenže když si zprůhlednil hebounkou kůžičku miminka pod jeho ouškem, sám si udiveně hvízdal. Podivný prstencovitý orgán nebyl v učebnicích anatomie. Nebyl ani ve vzpomínkách od Bísíjí. Olda na něj jen bezradně zíral.

"Panebože!" zašeptal telepaticky jen pro Vítka. "Tohle jsem ještě neviděl! Co to je? K čemu to je? Takhle snad elektromagnet nevypadá, žádnou cívku v tom nevidím!"

"Na mě se nekoukej!" odpálil ho Vítek. "Biologie je přece tvůj obor. Ty bys měl vědět, cos jí tam namontoval! Ale budí to tak silné elektromagnetické pole, že i náušnice zpívají."

"To nemá ode mne!" podíval se Olda na Vítka bezradně.

"A od koho tedy?" opáčil Vítek. "Ty přece umíš všechno, musíš to vědět! Ostatní umí jen to co jsi je naučil. Nemá žádnou jizvu, tak se přece hojí vaše operace, nebo ne?"

"Přísahám, že jsem na ni ani nesáhl!" opáčil Olda. "Ona se tak už narodila!"

Mimino leželo klidně, jen zvolna oddychovalo.

"Hele, tak blbej snad nejsem!" urazil se Vítek. "Odborník nejsem, biologie mě netáhne a lékařem být nechci, ale nezlob se, tohle patří do základního vzdělání a tím jsem se přece prokousal. Něco takového přece žádný člověk nemá!"

"Máš vlastně pravdu! Tohle žádný člověk nemá!" pochopil konečně Olda a zklidnil se. Vítka to naopak zarazilo.

"Dobře," řekl ustaraným hlasem. "Nikdo to nemá, jen tvoje ségra, tak to musí mít nějaký význam. K čemu je to dobrý?"

"Vůbec netuším k čemu," přiznal Olda. "Bude to asi tím, že Boženka není člověk."

Vítek se na něho podíval teď už značně vyděšeně.

"Je to snad tvoje sestra, nebo není?"

"Je," řekl Olda. "Poslyš, Vítka, je to naše rodinné tajemství, nikomu to zatím neříkej. Říkám ti to jen protože už to vlastně víš. Boženka je člověk jen napůl. Máme společnou matku, takže je to moje rodná sestra. Má ale jiného tátu. Dávla Johana."

"Toho, co tě... chtěl zabít?" Vítek zděšeně lupal po dechu. "A tvůj táta to ví?"

"Jo, toho co mě chtěl zabít," potvrdil mu to lakonicky Olda. "Tátu to stálo moc přemáhání, ale spolkl to, aby udržel rodinu pohromadě. Táta je zlatej, ale za tohle fakt nemůže."

"Takže Boženka je... tak trochu... ďábel?" podíval se Vítek s respektem na mimino. "Poslyš, Oldo, co s ní budeš dělat?"

"Jo, moje sestra je ďábelka," potvrdil mu Olda. "Netuším, co všechno má po svém tátovi navíc, zřejmě i tohle. Možná toho má víc, ale to budu muset zjistit. Jinak je to mimino jako každé jiné. Sám ale vidíš, že se tu uplatní technika i biologie."

"Co když bude... nebezpečná?" váhal Vítek.

"To nevím," usilovně uvažoval Olda. "Uvažuji o souvislosti toho elektromagnetu s tím, jak mě Johan vždycky zvalchoval. Ale nezdá se, že je nebezpečná. Naši ji chtějí normálně vychovat."

"A co když tě jednoho dne zabije? Nebo někoho jiného?"

"Nesýčkej!" napomenul ho Olda. "Je to má sestra! Neboj se, zaměřím se na ni. Má proti ostatním lidem něco navíc, ale to nic neznamená. My máme taky něco navíc a jsme nebezpeční?"

"Můžeme být!" řekl Vítek významně. "Třeba Pepěk..."

"Můžeme!" opakoval po něm významně Olda. "Můžeme, ale když nechceme, nejsme. Záleží na výchování. Pepkovi něco do správné výchovy chybí. Nebo už ne, on teď seká dobrotu, ale to ještě přesně nevíme."

"Jak myslíš," vrtěl hlavou Vítek. "Na tvém místě bych byl rozhodně opatrnější."

"Budu," slíbil mu Olda. "Kdybych něco zjistil, pomůžes mi s tím po technické stránce? Ty se v tom přece jen vyznáš nejlíp."

"To se rozumí!" slíbil Vítek.

Stín katastrofy:

Ačkoliv byli opičkovití obyvatelé Chétezó menšího vzrůstu, ovládali telepatii a bylo jich hodně, takže by mohli zásobování uprchlíků ze Země zajistit i delší dobu. Bylo by to pro ně snadné a vytrhli by tím pozemšťanům pořádný trn z paty. Dohoda s nimi byla naštěstí jednoduchá, sami se předháněli v nabídkách pomoci.

Na oplátku jim parta andělských učedníků předvedla léčení. Mrzouti Chétezům nepomáhali, naopak jim škodili, takže když děti uzdravily několik zraněných, vzbudily veliké nadšení. Olda to zmírnil vysvětlením, že nemohou uzdravovat příliš často, ale slíbil, že bude přemýšlet, jak to zařídit, aby si Chétezové mohli své nemocné léčit sami. Telepatie jim nechyběla, musel by jim dát jen idarchon. Ogdurové by si to dlouho rozmýšleli, ale Olda by to riskl. Zmínil se také, že se občas dají vracet k životu i mrtví.

"Předved'te nám to!" žadonili hned nejbližší Chétezové.

"Není to jednoduché," zkusel se vytáčet Olda. "Nemáte tu žádného mrtvého. Jen tak se to předvádět nedá."

"Mrtvého máme nedaleko!" vzpomněl si jeden z Chétezů. "Pojďme tam!"

Pozemšťané na sebe mrkli. Pravda, byli čtyři, ale neškodilo by pomoci těmto milým, rozumným tvorečkům. Získat přátele je vždycky lepší než naopak.

Dali se tedy zavést do blízkého obydlí po Mrzoutech. Ke slibované mrtvole museli jít trochu hlouběji, ale v chodbě bylo světlo jako ve dne, takže ji brzy našli.

Olda ale zavrtěl hlavou, sotva ji z dálky spatřil.

"Oživovat mrtvé umíme jen krátce po smrti, dokud se tělo nezačne rozkládat," namítal. "Ten tady je přece mrtvý už dlouho. A vždyť to ani není nikdo z vás!"

"Je to jen zkouška, nemusí to vyjít!" ujišťoval ho Dyrócid.

Mrtvolou byla mumie zdejšího obyvatele, Mrzouta. Ležela na břiše a byla zahalená do zbytků jakési látky. Olda měl pravdu, byla příliš stará. Ležela tu z dob, kdy většina obyvatel zahynula, aby se skupinka jejich krajanů nemusela dělit s ostatními. Olda, Máňa, Jarča i Peppek se na ni dívali se zájmem jako na mumii nějakého egyptského faraóna, ale nikoho ani ve snu nenapadlo, že by se ta vysušená a stovky let mrtvá kostra dala oživit.

"Ukažte nám to..." žadonili všichni Chétezové kolem nich.

"Tenhle je přece mrtvý už stovky let, to vážně nemá cenu!" vytáčel se Olda a ostatní z party mu přitakávali.

"Zkuste to! Chceme vidět světlo!" přemlouval je Dyrócid.

"Chceme vidět světlo...!" žadonily sborem opičky.

Děti se na sebe podívaly.

"Vždyť o nic nejde," ustoupila Máňa. "Dnes už energii pro nikoho nepotřebujeme, proč jim neudělat radost?"

"Dobře," ustoupil i Olda. "Pojďte se rozestavit do kříže."

I když mělo jít o pouhou demonstraci, puntičkářsky zaujali potřebné postavení a Olda ještě odkázal příliš zvědavé Chétezy, aby se vzdálili. Pak na sebe mrkli, nadechli se a spustili.

Místo známého smutného tónu se chodbou rozlehl dunivý, neustále stoupající tón ohlušující síly. Smutný, ale navíc nezvykle hluboký a silný. Olda, jeho kamarádi i Chétezové si ihned zacpali uši, ale nestačilo to, nedalo se to vydržet, ten tón je prostoupil skrz naskrz. Současně se mumie obalila žlutým světlem. Nebyl to známý bílý závoj. V tmavé chodbě se rozzářilo miniaturní žluté slunce, sálalo horkem a nezchladlo, ani když všichni čtyři přestali posílat energii. Koule ohně se stále roztahovala, přehradila celou chodbu. Nezvětšovala se rychle, stačili před ní ustupovat, ale brzy oddělila Jarču s Pepkem. Zůstali na druhé straně a Olda je ztratil s očí. Napadlo ho, že to nevypadá dobře. Ani záznaky se nemají přehánět a oživovat mumii asi nebyl nejlepší nápad! Co to může udělat? Co když se jim neznámé síly vymkly z rukou? Nikdo to nevěděl. Instinktivně couvali, zdálo se, že nejlepším řešením bude útek. Olda s Máňou mohli utéci ven, ale Jarča s Pepkem mohli ustupovat jen hloub do stavby, odkud by se ven nedostali. Oldu napadlo uprchnout do sousedního vesmíru, ale s hrůzou zjistil, že

nemá dost energie na otevření brány. Zářící slunce sálalo horkem, ale pohlcovalo volnou energii a okolní energetické prázdno jim znemožnilo i tuto ústupovou cestu.

Pozemšťané pocítili strašlivý vlčí hlad a nesmírnou únavu. Jarča zřejmě při couvání narazila zády na stěnu a začala zoufale telepaticky ječet. Navzdory ohlušení ji slyšeli a Olda jí chtěl také telepaticky radit, ať se s Pepkem a s Chétezy otočí a utečou. V té chvíli ale ohnivá přehrada zhasla a tón ustal, jako když utne.

Všem chvíli trvalo, než si oslněné oči zvykly na normální světlo. Bylo ho v chodbě dost, ale ne ve srovnání s předchozím ohněm. Co spatřili, jim ale odvahy nepřidalo.

Uprostřed vyklizené chodby, se pomalu obrátila a posadila mumie Mrzouta. Vytřeštili na ni oči Chétezové i pozemšťané.

"Oldo! Ono to šlo!!!" vyhrkla Máňa.

"To jsem ani nečekal..." koktal Olda. "Vážně jsem myslel, že to nepůjde!"

"Tohle pouhou energií nevysvětlíš!" řekla Jarča. "Podívejte se, jak vypadá! Vždyť ho to úplně obnovilo!"

Mrzout se udiveně rozhlížel. Byl první, kterého viděli za živa, na vlastní oči a v plné kráse. I když podle lidských měřítek krásou zrovna nevynikal, rozdíl proti jeho nedávnému vzezření byl obrovský. Kde zůstala ta vyschlá, kostnatá mumie? Tyčkovité ruce a nohy byly najednou samý sval, stejně jako silný krk. Také obličej se zakulatil silnými žvýkačmi svaly. Místo vyschlé hnědé kůže byl Mrzout pokrytý kůží pískově žluto-červené barvy. Nejvýraznější na něm byly tři oči. Vystupovaly z očních důlků, byly veliké jako dětské pěsti a krvavě červené.

"Kdo jste? A co tady děláte?" oslovil všechny telepaticky. "Chátró jedna, kde jste se tu najednou vzali? Co jste vůbec zač?"

"Pryč! Všichni pryč! Utíkejte!" reagoval na to telepaticky někdo z Chétezů. Opičkovití tvorové vyskočili, vzali nohy na ramena a rozutekli se. Dyrócid zkusil vzít za ruku Oldu a táhnout ho pryč, ale Olda utíkat nechtěl a Dyrócid se po krátkém zaváhání jen trochu přitiskl k Oldově noze, ale zůstal s ním.

"Kdo jste, zakrslíci?" opakoval Mrzout nevlídně a pomalu se postavil na nohy. Měl na výšku hodně přes dva metry a rázem se na všechny díval svrchu.

"Jsme tu na návštěvě!" vzpamatoval se Olda.

Okolní vesmír se naštěstí stačil doplnit volnou kosmickou energií a Olda se přestal cítit bezmocný jako před chvílí.

"Nikoho jsme sem nezvali!" vrčel Mrzout mrzutě. "Zvlášť ne takové... co tu děláte?"

"Ani jste nás zvat nemohli," řekl Olda. "Jste všichni mrtví."

"Cože?" zkoprněl Mrzout. "Kdo že je mrtvý?"

Pravda, takové sdělení s ním mohlo pořádně otrást. Pokud by mu uvěřil.

"Všichni!" tvrdil mu Olda. "Tebe se nám podařilo oživit."

"Nesmysl!" odsekl Mrzout. "Já přece nejsem mrtvý!"

"Ale byl jsi!" ujišťoval ho Olda. "Strašně dlouho jsi byl mrtvý. Ani jsme nevěřili, že se nám ožívání podaří. Naštěstí to šlo, takže jsi zase mezi námi živými."

"Poslyš ty škvrně, co to blekotáš?" vyjel si na Oldu Mrzout. "Já že jsem mrtvý? Chceš, abych tě tady na tomhle místě praštil?"

"To by byl pěkný vděk za vzkříšení!" neudržela se Jarča.

"Jaképak vzkříšení?" vybuchl Mrzout. "To bych musel být nejprve mrtvý! Jen se na mě podívejte, jak jsem živý!"

"Chce nás zabít...!" varoval Oldu Dyrócid.

"Nechce," uklidňoval ho Olda. "Myslí si, že je silnější a že si na nás může dovolovat. Ani sám netuší, jak se mýlí."

"Mýlím se?" vykřikl Mrzout telepaticky. "Vy se mýlíte, vy vetřelci mrňaví! Koukejte vypadnout, odkud jste přišli, nebo...!"

"Nebo co?" nedal se vyprovokovat Olda. "Nebo na nás chceš použít svou sílu? Ale tu máš přece od nás!"

"Jste lháři!" opáčil Mrzout. "Zakrslí, mrňaví lháři! Tohle si nikdo nesmí ani myslet! Urážíte naše hnízda, našeho jedinečného, vznešeného ducha!"

"Byli všichni takoví?" obrátil se Olda na Dyrócida.

"Ještě horší!" odpověděl v obavách Dyrócid. "Skoro se divím, že se ještě nepokusil někoho zabít. Bylo by mu to podobné!"

"Jsi tu ze svého hnízda jediný naživu!" obrátil se Olda opět na Mrzouta. "Nikdo jiný už nežije, žádná hnízda nejsou. Ale jak se mi zdá, nebyl dobrý nápad chtít ožívovat zrovna tyhle!"

Poslední větou se opět obrátil na opičkovitého kamaráda.

"Máš naprostou pravdu!" souhlasil s ním rychle Dyrócid. "Nebyl to dobrý nápad. Proč jste nám ale tvrdili, že to nepůjde?"

"Samotné nás to překvapilo," vzdychl si Olda. "Mysleli jsme si, že to nepůjde. Teď nevím, co s ním budeme dělat."

"Utečme!" navrhl Dyrócid. "Než nás začne zabíjet!"

"Zabít nás nemůže," uklidňoval ho Olda. "On si jen myslí, že je silnější. Netuší, že síla svalů vůbec nic nerozhoduje."

"Aha!" vykřikl telepaticky Mrzout. "Jste ozbrojeni, co?"

Náhle držel v ruce zbraň podobnou pozemským pistolím, jen větší a baňatější. Olda ji viděl poprvé, ale Dyróčid ztuhl.

"Ledová zbraň!" kvíkl zděšeně. "Teď už mu neutečeme!"

Mrzoutovi ale v téže chvíli zbraň vypadla z rukou. Udiveně se díval na své ruce, visící zplihle a bezvládně. Nemohl pohnout ani prstem, nemohl je napřáhnout, od ramen dolů je měl ochrnuté. Máňa se rozhodla nečekat a Mrzouta částečně přimrazila. Jen tím o půlvtěřinku předběhla Oldu i ostatní.

"Jak vidím, zdejší roboti tě poslouchají a kdykoliv ti dají zbraně!" obrátil se Olda na Mrzouta vyčítavě. "To víme. Myslíš si ale, že jsi proto silnější? Mýlíš se!"

Otevřel za Mrzoutem bránu, zkoprnělého hromotluka zvedl očima a prohodil ho do sousedního vesmíru - Sibérie. Dříve než se hromotluk vzpamatoval, brána se za ním zavřela.

"Vzkřísili jsme ho, ale nebylo to dobře!" obrátil se Olda na Dyróčida. "Musel jsem ho dostat mimo vliv jejích robotů, aby je nemohl použít proti nám."

Všichni svorně s Oldou souhlasili, nejvíce Dyróčid.

"Už ho sem nevracej!" vykřikl rychle. "Uznávám, naše přání bylo zpozdilé, ale nevracej ho sem, nebo nás zabije!"

"Nezabije," ujistil ho vážně Olda. "Nevrátíme ho sem, byl by tu nebezpečný. Je silnější a navíc má zbraně."

"Ještě že umíte otevírat ty díry!" oddychl si Dyróčid. "Co to tam ale bylo? Viděl jsem tam něco bílého, jako bývá u nás ve studených krajích daleko odtud."

"Viděl jsi to správně," souhlasil Olda. "Ta díra vedla do studeného sousedního světa. Nech to na nás, my už to vyřešíme."

"Kdybych vám mohl radit, zabijte ho," řekl vážně Dyróčid. "Myslíte, že se s ním dohodnete? Těžko! A věřte mi, znám je!"

"Zabít ho nemůžeme," vzdychl si Olda. "Leda kdyby to opravdu jinak nešlo. Zkusím se s ním domluvit, ale ať to dopadne jak chce, sem ho už nevrátíme."

"Nedělejte to, jestli máme být přáteli!" přikývl Dyróčid.

"Mrzouta se bát nemusíte," ujišťoval ho Olda. "Tento svět je váš a my neuděláme nic, co by vám uškodilo."

Dyróčid se upokojil, ale Máně se to nezdálo.

"Poslyš, Oldo, co bude dělat v Sibérii? Oblečený není a tam je přece mráz!"

"Já vím," řekl Olda. "Ale co s ním? Nechat ho tady by bylo nebezpečné. Vzpomeň si, když nás chtěl zabít ten minulý, ani na to nepotřeboval zbraň a dokázal to i na dálku! Byla by jen otázka času, kdy by tohohle napadlo použít proti nám roboty. Nemůžeme ho vzít ani do Andělského světa. Tam je sice

teplo, ale roboti by ho tam poslechli také a my sami pořádně nevíme, jaké zbraně tam jsou připravené. Ještě by nám tam mohl znemožnit život!"

"Máš pravdu!" uznala Máňa. "Ale i tak se mi to zdá kruté!"

"Radši se vrátíme," navrhla Jarča. "Alexijev to vymyslí!"

Olda, Máňa, Jarča a Pepek se tedy rychle rozloučili a vrátili se do sanatoria. S výsledky jednání s Chétezy byli spokojení, jen Mrzout v Sibérii jim kazil náladu.